

Arrest

**nr. 331 552 van 25 augustus 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 7 mei 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 31 maart 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij dient op 17 oktober 2021 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als houder van voldoende bestaansmiddelen.

Op 11 augustus 2023 wordt de ambtshalve afvoering door de gemeente ingetrokken.

Daaropvolgend ontvangt zij op 6 september 2023 een bijlage 8ter waarna zij op 28 september 2023 in het bezit gesteld wordt van een EU-kaart.

1.2 Op 20 december 2024 wordt verzoekende partij verzocht om haar economische situatie te verduidelijken en om aan te geven in hoeverre zij nog zou voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien voor haar verblijfsrecht.

Op 27 januari 2025 levert verzoekende partij een reeks stukken aan met betrekking tot deze vragen van verwerende partij.

1.3 Op 31 maart 2025 besluit verwerende partij vervolgens om een einde te stellen aan het verblijf van meer dan drie maanden en dit zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

In uitvoering van artikel 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

*Naam: E.(...) H.(...), M.(...),
Nationaliteit: Nederland,
Geboortedatum: (...),
Geboorteplaats: (...),
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

verblijvende te: (...)

+ kind: V.(...),E.(...) (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 18.10.2021 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als houder van toereikende bestaansmiddelen. Zij werd op 06.09.2023 in het bezit gesteld van een bijlage 8ter, gevolgd door een EU kaart op 28.09.2023 (na de intrekking van een ambtshalve afvoering door de gemeente op 11.08.2023).

Sinds januari 2024 wordt Dienst Vreemdelingenzaken regelmatig ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het feit dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat er op 20.12.2024 een brief werd verstuurd aan de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om haar huidige economische situatie te verduidelijken om, overeenkomstig art. 42 bis, §1 (wet 15.12.1980), na te kunnen gaan of zij nog voldoet aan de aan de aan haar verblijf opgelegde voorwaarden.

De gemeente bracht betrokkene aangetekend op de hoogte van die verzoek. Betrokkene nam kennis van dit schrijven op 13.01.2025. Naar aanleiding hiervan leverde betrokkene op 27.01.2025 bewijsstukken (via digitale weg) aan. Deze bewijzen heeft de Dienst Vreemdelingenzaken ontvangen op 06.03.2025. Betrokkene leverde de volgende documenten aan : een bewijs van het OCMW voor verdere ontvangst van leefloon als persoon met gezinslast, een screenshot van Solidaris e-mut (m.b.t. de ziektekostenverzekering) en een VDAB attest van dd. 16.10.2023.

Uit consultatie van de RSZ databank blijkt dat betrokkene nooit gemeld werd als werknemer. Zij kan het verblijfsrecht in die hoedanigheden (art.40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980) bijgevolg ook niet behouden. Op basis van het voorgelgde VDAB attest toont betrokkene aan werkzoekend te zijn, althans sinds 16.10.2023. Deze inschrijving heeft niet geleid tot tewerkstelling. Of betrokkene actief (sollicitaties e.d.m...) is op zoek gegaan naar tewerkstelling kan niet vastgesteld uit de bewijsstukken in het dossier. Gelet er geen bewijs werd aangeleverd dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling, dient besloten te worden dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij kan dus het verblijfsrecht als werkzoekende niet behouden.

Uit het administratief dossier en de brief van het OCMW dat betrokkene voorlegt blijkt dat zij beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteit in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat

uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden uit art.40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene als sinds oktober 2023 tot op heden beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien. Betrokkene toont echter niet aan hoe zij deze steun zal afbouwen of stop zetten. Uit de voorgelegde documenten kunnen we niet afleiden dat er binnenkort een verandering in de situatie van betrokkene zal komen. Uit de brief van het OCMW blijkt het tegendeel aangezien betrokkene op 30.12.2024 een verzoek indiende tot financiële hulp. Een leefloon zal betrokkene worden toegekend als persoon met gezinslast vanaf 06.09.2025. Er kan bijgevolg afgeleid worden dat er nog geen einde zal komen aan de financiële steunverlening ten aanzien van betrokkene. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan wat de oorzaak is van haar langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel en gezien zij reeds sinds oktober 2023 leefloon geniet is het niet onredelijk te stellen dat haar situatie geen tijdelijk karakter betreft.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van het minderjarig kind V.(...) E.(...) (...) die het verblijfsrecht heeft verkregen, op basis van gezinshereniging met betrokkene te worden beëindigd, dit overeenkomstig art. 42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Er werden geen afdoende relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van de dienst Vreemdelingenzaken dd. 20.12.2024 (kennisname op 13.01.2025) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig art.42bis, §1 en art. 42ter, §1 van de wet van 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De duur van het verblijf van betrokkene is ook niet van die aard om de banden met het land van herkomst te verliezen. In de hoedanigheid van EU-burger, moeten zij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoen kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

1.4 Op 7 mei 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partij dat op 7 mei 2025 ter griffie ontvangen werd.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad) stelt vast dat verwerende partij op 24 mei 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.3 De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 18 juli 2025.

2.5 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

3.1 Verzoekende partij merkt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel op. In dit kader ontwikkelt zij een uitgebreid theoretisch betoog. Concreet wijst zij op artikel 8 van het EVRM en haar daaruit volgende recht op

een gezinsleven. Een beëindiging van het verblijfsrecht zou ingaan tegen de uitoefening van de rechten van verzoekende partij en haar kind. Met name het hoger belang van het kind zou een eerste overweging geweest moeten zijn in de bestreden beslissing.

3.2 In dit kader wijst de Raad er eerst en vooral reeds op dat er op heden geen bevel voorligt om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt zich dan ook in ieder geval de vraag naar het belang om dit element op te werpen.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 20 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 40, §4, 42bis, §1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij zet dit middel als volgt uitéén:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL;

Schending van artikel 40 §4, 42bis, § 1 en artikel 62 Verblijfswet;

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;

Schending van artikel 8 EVRM;

Schending van artikel 20 van het Kinderrechtenverdrag;

Schending van artikel 24,2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;

Schending van artikel 22bis van de Grondwet;

Schending van het redelijkheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht,

Artikel 42bis Verblijfswet stelt het volgende:

§1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, en de in artikel 40bis § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstand stelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstand stelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§2 Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1° in de volgende gevallen:

1. Hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2. Hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3. Hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4. Hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

Artikel 62, 52, eerste lid Verblijfswet. stelt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Artikel 3 van die wet stelt: opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden ie aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr. 233. 222).

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 42bis §1 Verblijfswet en stelt dat verzoekster financiële steun ontvangt van het OCMW. Uit onderzoek zou blijken dat verzoekster nooit gemeld werd als werknemer, en op die basis het verblijfsrecht niet kan behouden.

Verzoekster zou wel aantonen werkzoekend te zijn sinds 16.10.23, maar deze inschrijving leidde niet tot tewerkstelling. Daardoor kan zij het verblijfsrecht als werkzoekende niet behouden.

Zij diende beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, maar deze bestaansmiddelen worden ter beschikking gesteld door de Belgische overheid wat niet in overeenstemming zou zijn met de voorwaarden van artikel 40 § 4.

Verzoekster zou op geen enkele wijze aantonen wat de oorzaak is van haar langdurige belasting van het sociale bijstandsstelsel, en gezien zij sedert oktober 2023 leefloon geniet zou het niet onredelijk zijn te stellen dat haar situatie geen tijdelijk karakter heeft. Daarom zou haar verblijfsrecht ingetrokken moeten worden.

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 42bis §1, waarbij gestipuleerd wordt dat het verblijf beëindigd kan worden indien zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel.

Dit wetsartikel stelt tevens dat rekening gehouden moet worden met het Otl dan niet tijdelijke karakter van haar moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, haar persoonlijke situatie en het bedrag van de aan haar uitgekeerde steun"

De bestreden beslissing houdt geen rekening met al deze opgesomde criteria. Er wordt louter gesteld dat er niet kan afgeleid worden dat er binnenkort een verandering in de situatie van betrokken zou komen.

De duur van haar verblijf noch haar persoonlijke situatie worden besproken. Nochtans is het van cruciaal belang om rekening te houden met alle elementen, waarvan verschillende verwerende partij gekend zijn,

Immers, verzoekster verblijft sedert 2021, i.e. reeds vier jaar, in ons land. Haar zoontje, jongeheer E.(...) V.(...), werd hier geboren in mei 2022 en is thans drie jaar oud. Hij is het gemeenschappelijk kind van verzoekster en haar partner, dewelke al vijf jaar een relatie onderhouden en woonachtig zijn op hetzelfde adres.

Momenteel is verzoekster bovendien al zes maanden zwanger van een nieuw gemeenschappelijk kind

Bovendien wenst verzoekster te verwijzen naar de reden waarom zij thans niet werkzaam is, of niet actief op zoek kan gaan naar werk.

Zij was destijds werkzaam bij F.(...) L.(...) B.(...) (stuk 8-9), maar deze onderneming ging failliet (stuk 10).

Verzoekster was uiteraard op zwangerschapsverlof na de geboorte van haar zoontje in mei 2022. Aan haar uiterst moeilijk verlopen bevalling hield zij verschillende lichamelijke klachten over, waardoor het uitoefenen van bepaalde activiteiten niet eenvoudig was. Zij was wel ingeschreven bij de VDAB (stuk 11), maar werd door haar dokter 100% onbekwaam bevonden om te werken door ziekte vanaf december 2023 tot op heden (stuk 12-13).

Verzoekster ontdekte dan in december dat zij opnieuw zwanger was (stuk 7).

Artikel 42bis §1 derde lid stelt verder dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Verzoekster verblijft hier vier jaar, is momenteel zwanger, haar kind is hier geboren, en haar partner heeft hier legaal verblijf.

Geen van deze aangehaalde elementen, waarvan verwerende partij weet had, worden in de bestreden beslissing aangehaald. Aangezien er hiermee geen rekening wordt gehouden is er sprake van een schending van artikel 42bis §1 tweede en derde lid, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Tweede onderdeel,

Daarenboven verwijst verzoekster naar artikel 42bis, § 2 1°:

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1. Hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;
2. Hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;
3. Hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;
4. Hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding,

Verzoekster kan aan de hand van medische doktersattesten (stuk 12-13) aantonen dat zij als gevolg van ziekte tijdelijk arbeidsongeschikt is.

Aangezien hier geen rekening mee gehouden is, dient de bestreden beslissing vernietigd te worden,

Derde onderdeel,

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"1, Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn briefwisseling.

Het zoontje van verzoekster wordt beschermd door verschillende fundamentele rechtsgronden, zoals artikel 20 van het Kinderrechtenverdrag. Dit artikel gaat als volgt:

"1. Een kind dat tijdelijk of blijvend het leven in het gezin waartoe het behoort moet missen, of dat men in zón of haar eigen belang niet kan toestaan in het gezin te blijven, heeft recht op bijzondere bescherming en bijstand van staatswege

2. De Staten die partij zijn, waarborgen, in overeenstemming met hun nationale recht, een andere vorm van zorg voor dat kind

Hiernaast verwijst verzoekster naar artikel 24, 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie, dat luidt:

"2 Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. "

De Belgische Grondwet beschermt minderjarige kinderen zoals verzoeker in artikel 22bis Gw.:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind, "

Conform artikel 8 van het EVRM dient een grondige en uitvoerige belangenafweging gemaakt te worden,

Om na te gaan of er in het kader van immigratie sprake is van een positieve verplichting {bv. een recht op binnenkomst en/of verblijf in het kader van gezinshereniging) dan wel een negatieve verplichting (bv. in het kader van weigering van voortgezet verblijf), dient een redelijke belangenafweging plaats te hebben.

Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging in migratiedossiers, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is (HvJ 27 juni 2006, C-540/03 Parlement v. Raad, pt- 56 en 64-65, met verwijzing naar EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, sen v. Nederland, 5 37; EHRM 31 januari 2006, 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 5 39; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut Nederland, 5 69; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, 5 42. Zie ook interessante rechtspraak aangaande het belang van het kind in EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle et al. v. Nederland, 5 44; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, uner v. Nederland, 9 58; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, 5 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, S 6; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, 55 82-83; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nufiez v. Noorwegen, 5 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, S 51, met verwijzing naar EHRM (Grote Kamer} 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk Zwitserland, 55 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, S 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan et al. v. Noorwegen; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, 5 109.)*

Voorts stelt het EHRM dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder, aandacht moet worden besteed aan de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit ervan, opdat daadwerkelijke bescherming en voldoende gewicht wordt gegeven aan het belang van de kinderen die rechtstreeks worden getroffen door die maatregel (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland).

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België 5 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nufiez/Noorwegen, 5 84; EHRM 10 juli 2014 Mugenzi/Frankrijk 5 62).*

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. Etl RM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nufiez/Noorwegen, 5 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, S 90; EHRM I december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, 579).

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Oner (EHRM 18 oktober 2006, Ünner/Nederland (GK), 55 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst. "

Verwerende partij heeft geen redelijke afweging gemaakt in het licht van de bovenstaande factoren.

De beslissing betreft verzoekster en haar minderjarig kind.

Verzoekster verblijft sedert 2021, i.e. reeds vier jaar, in ons land. Haar zoontje, jongeheer Emil Vasic, werd hier geboren in mei 2022 en is thans drie jaar oud. Hij is het gemeenschappelijk kind van verzoekster en haar partner, dewelke al vijf jaar een relatie onderhouden en woonachtig zijn op hetzelfde adres.

Bovendien is verzoekster ruim zes maanden zwanger,

Het is quasi onmogelijk dat verzoekster thans naar haar land van herkomst zou verhuizen, waar zij niemand heeft. Haar partner woont en werkt in België. Zij kan als (hoog)zwangere dame ook niet verwacht worden alleen naar Nederland te gaan en daar zorg te dragen voor haar zoontje,

Er is geen onderzoek noch belangenafweging gebeurd in het licht van artikel 8 EVRM.

Hiernaast is er ook geen sprake van een weloverwogen afweging van het belang van het kind in deze zaak, Verweerder ontkent het bestaan van haar de verankering volledig.

In onderhavige zaak is allerminst in het belang van het minderjarige zoontje van verzoekster gehandeld, meer nog, er werd gewoonweg geen rekening mee gehouden.

Verweerder kan onmogelijk volhouden dat de bestreden beslissing in het belang van het kind genomen werd.

Verweerder houdt geen rekening met de fundamentele grondrechten van verzoekster en haar zoontje, zoals beschermd door internationale en nationale wetteksten, en miskent hierdoor mede de beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

4.2 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar eerste middel de schending opwerpt van artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22bis van de Grondwet, maar dat deze bewering behoudens een louter citaat niet verder uitwerkt.

Op basis van artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

4.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.4 Verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert in realiteit dan ook de materiële motiveringsplicht aan waardoor haar argumentering ook vanuit dit oogpunt beoordeeld dient te worden.

4.5 Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het evenredigheidsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het evenredigheidsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

4.6 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.7 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.8 De bestreden beslissing merkt op dat verzoekende partij in ieder geval haar verblijfsrecht niet kan behouden in haar hoedanigheid van werknemer. In dezelfde zin kan zij ook niet beschikken over een verblijfsrecht als werkzoekende.

Artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet stelt immers dat:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)"

Verzoekende partij ontkent eigenlijk ook niet dat zij niet langer voldoet aan deze voorwaarden. Als werknemer is zij blijkens de gegevens waarover verwerende partij beschikt niet ingeschreven geweest.

4.8 Om te kunnen beschikken over bestaansmiddelen, dient verzoekende partij intussen reeds voor een geruime tijd beroep te doen op haar plaatselijk OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien. Zij is immers sedert oktober 2023 aangewezen op deze steun.

De Vreemdelingenwet bepaalt in haar artikel 40, §4, eerste lid, 2° dat een niet-Belg over een verblijfsrecht kan beschikken als deze:

“(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt niet dat er enige verbetering in deze situatie verwacht mag worden. Immers blijkt dat zij vanaf september 2024 een leefloon toegekend krijgt als persoon met gezinslast.

Verzoekende partij ontkent ook dit aspect niet, maar geeft in haar verzoekschrift aan dat zij onvrijwillig in deze situatie terecht gekomen zou zijn.

4.9 Verzoekende partij werd echter voordien door verwerende partij uitdrukkelijk schriftelijk uitgenodigd om desgevallend aan te geven wat haar actuele situatie was/is en om aan te geven hoe zij in een dergelijke situatie terecht kon komen. Zij kon dan ook niet onwetend zijn dat haar situatie met eventuele bijhorende wijzigingen belangrijke implicaties zouden kunnen hebben op haar verblijfsrecht vooral nu zij destijds een verblijfsrecht verkreeg op basis van tewerkstelling.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij volgende stukken in dit kader neerlegde:

“een bewijs van het OCMW voor verdere ontvangst van leefloon als persoon met gezinslast, een screenshot van Solidaris e-mut (m.b.t. de ziektekostenverzekering) en een VDAB attest van dd. 16.10.2023.”

Hieruit blijkt dan ook onomwonden dat verzoekende partij inderdaad beroep doet op het OCMW voor haar inkomsten, dat zij weliswaar een ziektekostenverzekering heeft, maar dat zij ook reeds sedert oktober 2023 ingeschreven is bij de VDAB. Enige daadwerkelijke sollicitatie of bewijs daarvan wordt niet aangevoerd en al evenmin valt hieruit af te leiden dat verzoekende partij binnenkort ergens tewerkgesteld zal kunnen worden. Integendeel, het administratief dossier toont aan dat verzoekende partij verder beroep wenst te doen op het leefloon zoals zij dit ontvangt van het OCMW.

4.10 Om haar beweringen van onvrijwillige arbeidsongeschiktheid kracht bij te zetten, voegt verzoekende partij een reeks documenten toe waaruit deze bewering zou moeten blijken.

Waar verzoekende partij dan ook verwijst naar nieuwe stukken bij haar verzoekschrift, merkt de Raad op dat hij voor het beoordelen van de wettelijkheid van de bestuurlijke beslissing zich dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing en rekening dient te houden met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. In de mate dat deze ‘nieuwe stukken’ niet tijdig, *in casu* alvorens de bestreden beslissing te nemen, ter kennis zijn gebracht aan verwerende partij kan verzoekende partij het bestuur bezwaarlijk verwijten dat er geen rekening mee werd gehouden bij de beoordeling in het kader van het eventuele behoud of verlies van het verblijfsrecht van verzoekende partij.

4.11 Verzoekende partij merkt op dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Eerst en vooral merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, waardoor er hoe dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM kan plaatsvinden.

4.12 Voorts merkt de Raad op dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel inderdaad mogelijks een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven.

Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze is geïnspireerd door één of meerdere van de in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *'fair balance'* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De bestreden beslissing geeft aan dat deze ook geldt voor het minderjarig kind van verzoekende partij waardoor er op dit vlak op geen enkele wijze ook maar enige schending kan zijn van de bescherming volgend uit artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij en haar kind blijven immers samen ondanks de bestreden beslissing.

Voor het overige is het belangrijk om aan te geven dat verzoekende partij schriftelijk uitgenodigd werd alle elementen aan te brengen die een beoordeling van de zogenaamde humanitaire elementen mogelijk zou maken zoals de bestreden beslissing dit terecht opmerkt. Op grond van de artikelen 42*bis*, §1 en 42*ter*, §1 van de Vreemdelingenwet is verwerende partij er immers toe verplicht deze gegevens op te vragen en desgevallend na neerlegging bij de beoordeling te betrekken. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekende partij geen gevolg gaf aan deze vraag en op dit vlak geen gegevens aan verwerende partij overmaakte.

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuurlijke overheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij.

Het gebrek aan medewerking van verzoekende partij door geen stukken op dit vlak over te maken heeft er immers aan in de weg gestaan dat de verwerende partij haar wettelijke verplichtingen en deze die voortvloeien uit de naleving van de algemene beginselen van bestuur en de algemene rechtsbeginselen waarop verzoekende partij zich op heden meent te kunnen steunen, zou kunnen nakomen.

In ieder geval heeft verwerende partij wel de elementen afgewogen zoals de duur van het verblijf van verzoekende partij, maar daar ook uit besloten dat deze duur niet van een dergelijke aard is dat dit het afgeven van de bestreden beslissing verhindert.

4.13 Verzoekende partij beweert erg beknopt nog dat er geen rekening gehouden zou zijn met de belangen van haar minderjarig kind. Het hoger belang van het kind verhindert echter op geen enkele wijze dat er een correcte toepassing gemaakt wordt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Daarenboven herhaalt de Raad dat er door de bestreden beslissing op geen enkele wijze een scheiding zal plaatsvinden tussen verzoekende partij en haar kind.

4.14 Ten laatste beweert verzoekende partij nog dat zij (quasi-)onmogelijk zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Ook hier herhaalt de Raad dat er op heden geen verwijderingsmaatregel voorligt en de bestreden beslissing haar dan ook niet verplicht om terug te keren naar haar land van herkomst. Desgevallend kan zij beroep doen op andere mogelijkheden om een verblijfsrecht te bekomen.

4.15 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt niet.

Het middel is bijgevolg ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig augustus tweeduizend vijftientwintig door:

A. DE WILDE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

A. DE WILDE